

«Μεγάλοι ζωγράφοι όταν ήταν... μικροί»!

Θεατρικό έργο εμπνευσμένο από το βιβλίο του

Ντέιβιντ Στάμπλερ «Μεγάλοι ζωγράφοι όταν ήταν παιδιά!»

Μαρία Κίτρα

Εισαγωγή

Δε γίνονται όλα τα παιδιά καλλιτέχνες μεγαλώνοντας. Όμως, κάθε μεγάλος καλλιτέχνης υπήρξε σίγουρα παιδί κάποτε. Και σήμερα, θα δούμε κάποιους μεγάλους ζωγράφους πώς έζησαν σαν παιδιά, τι δυσκολίες πέρασαν και τι ήταν εκείνο που τους έδωσε ώθηση να αρχίσουν να δημιουργούν. Το πιο σημαντικό απ’ όλα είναι, πως κάποιος από την οικογένειά τους ήταν εκεί δίπλα τους, δίνοντάς τους ώθηση να κάνουν αυτό που τόσο ήθελαν και που δεν τους έκριναν για το πόσο ιδιαίτεροι ήταν. Ας τους απολαύσουμε!

Σκηνή 1^η

Πάμπλο Πικάσο

Χαρακτήρες :

Πικάσο [μπορεί να μοιραστεί και σε δύο]

Χοσέ [ο πατέρας του]

Η αδερφή του

Παιδί 1

Παιδί 2

Παιδί 3

Η δασκάλα του

Σκηνοθετική ιδέα

Εκτός από τον Πικάσο, όλοι οι άλλοι ήρωες είναι παγωμένοι, με πλάτη γυρισμένη. Όσο εκείνος αφηγείται και προχωρά, ξεπαγώνει κάθε φορά κι εκείνος στον οποίο αναφέρεται.

1. Πικάσο

Πικάσο

«Κάθε παιδί είναι ένας καλλιτέχνης. Το πρόβλημα είναι πώς θα παραμείνει καλλιτέχνης μεγαλώνοντας». Σας θυμίζει κάτι όλο αυτό; Μέχρι να βρείτε ποιος το είπε, σας λέω εγώ το εξής : Λίγα λεπτά μετά από τη γέννησή μου, ο Δον Σαλβατόρ, θείος μου και γιατρός, φύσηξε στα ήδη ξινά μου μουτράκια τον καπνό από το πούρο του, για να δει πώς θα αντιδράσω! Στο τσακ κρατήθηκα να μην του δώσω μια μπουνιά στη μύτη του! Ε, βλέπετε, όμως, τώρα γιατί έγινα επαναστάτης;

Μα να συστηθώ. Με λένε...

2.ονόματα

«Πάμπλο Ντιέγκο Χοσέ Φρανθίσκο δε Πάουλα Χουάν Νεπομουθένο Μαρία δε Λος Ρεμέδιος Θιπριάνο δε λα Σαντίσιμα Τρινιδάδ Μαρτίρ Πατρίθιο Κλίτο Ρουίθ ι Πικάσο».

Πικάσο

Μέχρι να το πεις όλο αυτό, λογικά θα σε έχουν βρει τα γηρατειά! Οπότε, κρατάμε απλά το Πάμπλο Πικάσο, αλλά για τους φίλους, δηλαδή εσάς, είμαι ο Παμπλίτο.

Η πρώτη μου λεξούλα ήταν riz. Όχι, δεν είναι ο πύργος της Πίζας στα βλάχικα, αλλά βγαίνει από το lapiz που σημαίνει μολύβι. Κάτι, που δεν αποχωρίστηκα ποτέ σε όλη μου τη ζωή.

Ξέρετε, άραγε, από πού κληρονόμησα αυτήν την αγάπη για την τέχνη;

Ξεπαγώνει ο πατέρας του...

Χοσέ

Άσε, Παμπλίτο μου, να μιλήσει και κανένας άλλος, πουλάκι μου! Κυρίες και κύριοι! Είμαι ο Δον Χοσέ Ρουίθ ι Μπλάσκο και είμαι ο πατέρας του μπόμπιρα από δω. Είμαι ζωγράφος κι έχω αδυναμία στα περισσότερια! Όχι, βέβαια, όταν μας κουτσουλάνε! Πηγαίνουμε με τα σύνεργά μας στην πλατεία, που είναι έξω από το σπίτι μας, στη Μάλαγα, και ζωγραφίζουμε περισσότερια. Πολλές φορές, μάλιστα, του δίνω κάποιες ζωγραφιές μου να τις αποτελειώσει ο γιόκας μου!

Ο πατέρας παγώνει ξανά. Ο Πικάσο συνεχίζει.

Πικάσο

Πολύ τον αγαπώ τον μπαμπά μου. Μεγάλο ταλέντο! Α, εκτός όμως από τον μπαμπάκα μου, έχω και τη μικρή μου αδερφή, όπου...

Ξεπαγώνει η αδερφή του

Αδερφή Πικάσο

... όπου ήμουν και ένα από τα πρώτα του ολοκληρωμένα έργα! Ναι, καλά ακούσατε! Έφτιαξε το πορτρέτο μου, καθότι είμαι και μια οπτασία, όπως διαπιστώνετε κι εσείς οι ίδιοι! Βέβαια, μεταξύ μας, ξέρετε με τι υλικά με ζωγράφισε;

Πικάσο

Να πω;

Αδερφή Πικάσο

Εσύ να κάτσεις στα αβγά σου! Λοιπόν, αγαπητοί μου! Με ζωγράφισε ο Παμπλίτο από εδώ, με κρόκους αβγών! Ναι, καλά ακούσατε! Πεθάναμε λίγο στη βρώμα, ξεζουμίσαμε και την κότα, όμως, το πορτρέτο ήταν εκπληκτικό! Σ' αγαπώ, Παμπλίτο!

Πικάσο

Κι εγώ, μικρή μου!

Η αδερφή του παγώνει... Ο Πικάσο συνεχίζει.

Πικάσο

Γενικώς, είμαι πολύ αφηρημένος και πολύ μοναχικός, να ξέρετε. Παρόλο που τα άλλα παιδιά ήθελαν να παίξω μαζί τους...

Ξεπαγώνουν κάποια παιδιά.

Παιδί 1

Παμπλίτο, πάμε να παίξουμε μπαλίτσα;

Πικάσο

Όχι, ευχαριστώ...

Παιδί 2

Πάμε να πειράξουμε τα κορίτσια;

Πικάσο

Μπα, δεν έχω όρεξη...

Παιδί 3

Θες να πάμε να αγοράσουμε κάνα καλαμπόκι;

Πικάσο

Όχι, ευχαριστώ... Δεν πεινάω... Προτιμάω να γεμίζω το τετράδιό μου με σκίτσα πουλιών, ζώων και ανθρώπων... Κάτι, που δεν άρεσε, φυσικά, στη δασκάλα μου, όταν ήμουν στο μάθημα.

Ο Πικάσο κάθεται σκλαδόν κάτω, ανοίγει ένα μπλοκάκι και με το μολύβι του σχεδιάζει. Ξεπαγώνει η δασκάλα. Τον πιάνει από το αυτί – υποτίθεται - και του σηκώνει επάνω. Είναι πολύ αυστηρή

Δασκάλα

Πάμπλο! Ως εδώ και μη παρέκει! Εγώ κάνω μάθημα κι εσύ ζωγραφίζεις πουλιά!

Πάμπλο

Μα, κοιτάξτε, κυρία! Ζωγράφισα τρία πουλάκια πάνω στο κλαδί!

Η δασκάλα παίρνει το τετράδιο από τα χέρια του

Δασκάλα

Τρία πουλάκια κάθονταν! Δώσε μου το μολύβι σου!

Ο Πάμπλο δίνει το μολύβι στη δασκάλα

Πάμπλο

Θα ζωγραφίσετε κι εσείς, κυρία;

Εκείνη τον αγριοκοιτάζει και κατόπιν σημειώνει, λέγοντας δυνατά

Δασκάλα

Ο Πάμπλο πρέπει να σταματήσει να ζωγραφίζει μες στην τάξη και να προσέχει στο μάθημα, διαφορετικά δεν θα τα πάμε καλά! Μα καθόλου καλά!

Του δίνει πίσω το τετράδιο και το μολύβι

Δασκάλα

Αυτό θα το δείξεις στους γονείς σου! Πήγαινε τώρα, κι άλλη φορά να μην ξαναδώ αυτές τις αηδίες στα τετράδιά σου! Τι ατάλαντος, Θεέ μου!

Η δασκάλα παγώνει. Περνάει ο πατέρας του, τον παίρνει από το χέρι

Πατέρας

Ας τη, παιδί μου, αυτήν την τρελή. Δεν έχει ιδέα από τέχνη. Πάμε μια βόλτα στη θάλασσα.

3.Θάλασσα

Ο μπαμπάς του απλώνει μια πετσέτα θαλάσσης κάτω και ο Πάμπλο κάθεται δίπλα του σκλαδόν.

Πατέρας

Αγόρι μου, εγώ θα ξεκουραστώ λίγο. Εσύ ζωγράφισε ό,τι θες, όπως το θες και μη σε νοιάζει τίποτα!

Ο πατέρας του κάνει ότι κοιμάται, ενώ πού και πού τον παρακολουθεί διακριτικά. Εκείνος ζωγραφίζει και μονολογεί

Πικάσο

Ξέρετε, σικαίνομαι τους κανόνες. Γι’ αυτό και στο σχολείο μου με έβαζαν πολύ συχνά τιμωρία σ’ ένα κελί με λευκούς τοίχους κι ένα παγκάκι, το calaboose. Άλλο που δεν ήθελα. Έκανα ζαβολιές συνέχεια, έπαιρνα το μπλοκ μου και κλεινόμουν εκεί μέσα.

Ευπνάει ο πατέρας του.

Πατέρας

Παμπλίτο, τι έχεις ζωγραφίσει εκεί;

Πικάσο

Ένα δελφίνι! Σου αρέσει;

Ο πατέρας του παίρνει το μπλοκ, κοιτάζει τη ζωγραφιά, σηκώνεται επάνω και πάει κατευθυνσιασμένος και νευρικός πάνω – κάτω

Πατέρας

Απίστευτο! Καταπληκτικό! Εξαιρετικό! Μοναδικό! Μπράβο! Εύγε! Είσαι πολύ καλύτερος ζωγράφος από μένα. Γι’ αυτό κι εγώ, από σήμερα σταματώ να ζωγραφίζω. Θα κάνω τα πάντα για να μορφωθείς, να σπουδάσεις, να γίνεις μεγάλος και τρανός! Θα κάνω τα πάντα! Κοιτάξτε, κόσμεεεεεε, τι ταλέντο είναι ο Πάμπλο Πικάσοοοοοο!

Και φεύγει από τη σκηνή, κουνώντας από τη χαρά του πέρα – δώθε το μπλοκ του γιου του. Ο Πικάσο, σηκώνεται, μαζεύει το μολυβάκι του και λέει

Πικάσο

Και όντως! Έκανε τα πάντα! Γιατί πίστεψε σ’ εμένα από τότε που ήμουν μικρό παιδάκι, κι ας ήμουν ζωηρός, αντιδραστικός και περίεργος! Γιατί έστω κι ένας να πιστέψει σε σένα, μπορείς να κάνεις τα πάντα. Εξάλλου, μην ξεχνάμε πως «Κάθε παιδί είναι ένας καλλιτέχνης. Το πρόβλημα είναι πώς θα παραμείνει καλλιτέχνης μεγαλώνοντας». Τώρα ξέρετε ποιος το είπε αυτό! Εγώ! Ο Πάμπλο Πικάσο! Πάω να ζωγραφίσω έναν κόκκινο ουρανό! Γεια!

Σκηνή 2^η

Φρίντα Κάλο

Χαρακτήρες :

Φρίντα Κάλο 1

Φρίντα 2

Φρίντα 3

Ο Πατέρας της

2 μανούλες

3 παιδιά

Σκηνοθετική Ιδέα

Μιας και η Φρίντα ήταν έντονη και πολύπλευρη προσωπικότητα, προτείνεται να βγουν τρία κοριτσάκια επί σκηνής, ντυμένα στο στυλ της, όπου το πρώτο, το μικρότερο δεν θα κουτσαίνει, το δεύτερο ναι, και το τρίτο με παντελόνια και χοντρά παπούτσια. Εδώ, έχει σημασία να τονίσουμε την υπέροχη και καθοριστική [για όλη της τη ζωή] σχέση που είχε με τον πατέρα της, τον Γκιγιέρμο Κάλο.

4.Φρίντα

Βγαίνει ο Γκιγιέρμο, ο πατέρας της και τρία κορίτσια Φρίντα. Εκείνα χορεύουν κι ο Γκιγιέρμο βγάζει φωτογραφίες. Μόλις τελειώσουν, οι Φρίντα 2 και 3, φεύγουν, ενώ ο μπαμπάς κάθεται λίγο να ξεκουραστεί.

Φρίντα 1

Μπαμπάκα μου, είσαι καλά;;;

Πατέρας

Μια, χαρά, Φρίντα μου!

Φρίντα 1

Ουφ, ευτυχώς! Ξέρετε, έχουμε πολλά κοινά με τον μπαμπά μου, αλλά πρώτα απ’ όλα πρέπει να σας πω πόσο πολύ τον αγαπώ!

Πατέρας

Κι εγώ, ηλιαχτίδα μου!

Φρίντα 1

Ο μπαμπάκας μου, που λέτε, ο Γκιγιέρμο Κάλο, είναι ένας πολύ μεγάλος φωτογράφος!

Πατέρας

Ω, τα παραλές, κοριτσάκι μου!

Φρίντα 1

Καθόλου! Όταν ήταν κι εκείνος μικρούλης, έπαθε, όπως κι εγώ, ένα σοβαρό ατύχημα, που έκανε κακό στο μυαλουδάκι του. Ομως, ποτέ δεν το έβαλε κάτω και συνέχισε να παλεύει και να δημιουργεί σε όλη του τη ζωή!

Πατέρας

Μα, καλά, συγγνώμη, για μένα θα λέμε τώρα ή για σένα, Φριντάκι μου;

Φρίντα 1

Μα, μπαμπά μου, εμείς οι δυο είμαστε ένα, κι εξάλλου εγώ, όπως κι εσύ, έχουμε περάσει πολύ δύσκολα, από πολύ μικρή ηλικία... Όταν ήμουν έξι χρονών, άρχισε να με πονά πολύ το δεξί μου ποδαράκι. Έπαθα πολιομυελίτιδα! Ναι, ξέρω, ξέρω. Μεγάλη και δύσκολη λέξη. Όπως και η αρρώστια.

Η Φρίντα 1 πάει να φύγει

Πατέρας

Πού πας, κοριτσάκι μου;

Φρίντα 1

Στο κρεβάτι, μπαμπάκα μου. Πρέπει να μείνω εκεί ξαπλωμένη, εννέα μήνες...

Και καθώς φεύγει η Φρίντα 1, διασταυρώνεται με τη Φρίντα 2, η οποία κουτσαίνει λίγο από το δεξί της ποδαράκι και φοράει παντελόνι.

Φρίντα 2

Θα τα καταφέρουμε!

Φρίντα 1

Το ξέρω! Πάντα θα τα βγάζουμε πέρα!

Και φεύγει η Φρίντα 1. Καθώς η Φρίντα 2 περπατάει κουτσαίνοντας, περνάνε δύο μανούλες, που την κουτσομπολεύουν

Μανούλα 1

Παναγία μου! Τι άσχημο κορίτσι!

Μανούλα 2

Ο Θεός να μας φυλάει από τόση ασχήμια! Μα κοίτα πώς κουτσαίνει το καημένο!

Μανούλα 1

Πάμε να φύγουμε από δω, προτού πάθω κανένα σοκ!

Μανούλα 2

Καλά λες, γλυκιά μου. Πάμε να φάμε καμιά τортίγια λαχανικών, να έρθουμε στα ίσια μας.

Ο μπαμπάς της Φρίντα πάει κοντά και τις βγάζει φωτογραφία

Μανούλα 1

Καλέ, γιατί μας βγάζετε φωτογραφία;

Μανούλα 2

Είμαστε τόσο όμορφες πια;

Πατέρας

Για να θυμόμαστε πως ΔΕΝ πρέπει να γίνουμε ΠΟΤΕ σαν κι εσάς!

Μανούλα 1 + μανούλα 2 [σοκαρισμένες]

Αααα!

Και φεύγουν τρέχοντας

Φρίντα 2

Δεν πειράζει, μπαμπά, μη στεναχωριέσαι. Να, εδώ, και οι φίλοι μου με κοροϊδεύουν, αλλά δε με νοιάζει...

Μπαίνουν 3 παιδιά. Την κυκλώνουν και αρχίζουν να την κοροϊδεύουν

Παιδί 1

Φρίντα, η ξυλοπόδαρη! Φρίντα, η ξυλοπόδαρη!

Παιδί 2

Είναι αγοροκόριτσο! Είναι αγοροκόριτσο!

Παιδί 3

Και φοράει κάτι ξυλοπάπουτσα, σαν κομοδίνα! Χα, χα, χα, χα!

Και φεύγουν, ενώ η Φρίντα φωνάζει δυνατά

Φρίντα 2

Τι να τα κάνω τα πόδια αφού έχω φτερά για να πετάω!!!

*Και κάνει χορευτικές κινήσεις σαν να πετάει, ενώ ο μπαμπάς της,
χαρούμενος, τη βγάζει φωτογραφίες*

Πατέρας

Πάμε, κοριτσάκι μου!

Φρίντα 2

Πού;

Πατέρας

Να μάθεις, ποδόσφαιρο, πατινάζ, μποξ, πάλη και κολύμβηση!

Φρίντα 2

Τέλεια!

*Και καθώς μπαμπάς και κόρη [Φρίντα 2] φεύγουν χέρι – χέρι, μπαίνει η
Φρίντα 3, κρατώντας έναν καμβά και πινέλα.*

Φρίντα 3

Θα τα καταφέρουμε!

Φρίντα 2

Το ξέρω! Πάντα θα τα βγάξουμε πέρα!

*Και φεύγουν, ενώ η Φρίντα 3 βάζει τον καμβά σ' ένα καβαλέτο κι αρχίζει να
ζωγραφίζει ενώ μιλάει*

Φρίντα 3

Τις Κυριακές, πηγαίναμε με τον μπαμπά μου στο πάρκο και ζωγραφίζαμε. Είχε εκείνος τους πόνους του, είχα εγώ τους δικούς μου, μα τίποτα δεν μας σταματούσε... Στα δεκαοκτώ μου χρόνια είχα άλλο ένα σοβαρό ατύχημα μέσα σ' ένα λεωφορείο. Αναγκάστηκα πάλι να μείνω στο κρεβάτι μου ακίνητη. Κι έτσι, ξεκίνησα να ζωγραφίζω τον εαυτό μου, γιατί ήταν το θέμα που ήξερα καλύτερα! Είχα καρφώσει κι έναν καθρέφτη στο ταβάνι, για να με βλέπω. Ναι, ήταν δύσκολα. Πολύ δύσκολα, θα έλεγα. Αλλά, όμως, η παιδική μου ηλικία ήταν υπέροχη, γιατί ο πατέρας μου, αν και άρρωστος όλη του τη ζωή, ήταν το φωτεινό παράδειγμα τρυφερότητας, εργατικότητας και πάνω απ' όλα κατανόησης των προβλημάτων μου! Μην αφήσετε ποτέ και τίποτα να μπει εμπόδιο στη ζωή σας, μ' ακούτε; Ποτέ και κανέναν!

*Η Φρίντα 3 βγάζει τον καμβά από το καβαλέτο, τον δείχνει στο κοινό, όπου
γράφει «Φρίντα για πάντα», χαμογελάει και φεύγει με αυτόν, κουτσαίνοντας
και χορεύοντας!*

Συνεχίζεται...

***Το έργο υπόκειται σε πνευματικά δικαιώματα, και το παρόν
απόσπασμα είναι μόνο για ανάγνωση και όχι για χρήση.***

Επικοινωνήστε στο mail : kivotostistexnis@gmail.com

Για την αγορά των πνευματικών δικαιωμάτων